

Останній з могікан

Яків Щоголів

Іде чума́к за́морений,
Куро́ю по́критий;
Іде шляхо́м-Сагайда́ком
По́мимо ро́кити.

Не б'є чу́мак во́лів свої́х,
Биче́м не ма́хає;
Іде собі́ та вві́чливо
Ро́киті гука́є:

"Ро́кито ж ти, ро́китонько!
Ря́сне твоє́ ли́стя,
Схо́вай мене́ й во́лів мої́х
До себе́ в захи́стя.

Один я йду́,— то́варишів
Шука́в, так не́має;
Ста́рі сте́пи зру́йновано
Й чу́мак ви́мирає".

Гука́ чу́мак за́курений;
А я́струб з ро́кити
Одві́чує: "Широ́кий степ,
Та ті́сно про́жити".

Коло́дязі ра́ндовані,
Во́да ви́сихає;
Во́ли і́дуть, та все ре́вуть,
Що па́ші не́має.

Гей-гей, во́ли, во́ли мої́,
Во́ли кру́торогі!
По́копані́ й по́орані́
Чума́цькі до́роги.

Уже́ ж по́ тих до́ріженька́х
Нам ху́р не во́зити:

Востанне ми до Криму йдем,
Та й годі ходити!